

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v ■■■, c) nezl. P.M., nar. ■■■, d) nezl. R.M., nar. ■■■, všichni státní příslušnost A.fghánistán, zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 10. 2015, č. j. KRPL-83200-40/ČJ-2015-180026-SV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 10. 2015, č. j. KRPL-83200-40/ČJ-2015-180026-SV se **zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se ve společné žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 10. 2015, č. j. KRPL-83200-40/ČJ-2015-180026-SV, kterým bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně a) podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovené rozhodnutím žalované ze dne 22. 10. 2015 (poznámka soudu: v napadeném rozhodnutí je chybně uvedeno 16. 10. 2015) za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), a v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 29 dnů, tj. do 28. 11. 2015.

V žalobě žalobci předně namítli, že § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého byla žalobkyně a) zajištěna, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, a je proto v rozporu s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Zdůraznili, že v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je s účinností od 1. 1. 2014 uvedeno, že členské státy mohou zajistit cizince za účelem jeho přemístění podle tohoto nařízení, jen pokud existuje vážné nebezpečí útěku. V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak pro účely tohoto nařízení definováno „nebezpečí útěku“ jako existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Požadavku uvedenému v čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení česká právní úprava nevyhovuje, neboť žádné právní ustanovení a ani § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neobsahují objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotyčná osoba může uprchnout. Za současné právní úpravy tedy dle žalobců nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť tento pojem není v zákoně definován.

Žalobci mají za to, že stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které v případě možnosti zbavení osobní svobody klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv. Zdůraznili, že podle čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.

Žalobci se dovolávali judikatury Městského soudu v Praze, Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Brně, která předestřené argumentaci přisvědčila.

Žalobci dále namítali, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života všech žalobců a do práva na osobní svobodu nezletilých žalobců. Za situace, kdy žalobci nemají na území České republiky příbuzné, nemohou nezletilí žalobci zařízení pro zajištění cizinců svévolně opustit. Nezletilí žalobci jsou tak zbavení osobní svobody bez právního základu, jenom na základě rozhodnutí o zajištění své matky, což nesplňuje základní kritérium zákonnosti vyžadované článkem 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobci dále odkazovali na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, dle kterého je zájem dítěte předním hlediskem při jakémkoliv rozhodování o osudu dítěte a správní orgány ho musí mít při rozhodování na zřeteli. Žalobci jsou přesvědčeni, že umístění dětí do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezové nemůže být v jejich nejlepším zájmu. Z napadeného rozhodnutí není dle žalobců zřejmé, že by žalovaný vzal v potaz extrémní zranitelnost nezletilých žalobců, kteří společně s matkou uprchli před nebezpečím v zemi původu a vydali se na nebezpečnou cestu. Žalobci mají za to, že zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová nemůže být jediným dostupným opatřením, a že správní orgán je povinen postupovat za každých okolností přiměřeně a s ohledem na ochranu základních práv a svobod, zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný a soukromý život.

Žalobci také upozornili na nereálnost předpokladu provedení transferu do Maďarska dle Dublinského nařízení. Odvolávali se na statistiky ministerstva vnitra, z nichž vycházel rozsudek např. Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015, č. j. 33 A 58/2015-52, a ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43. Žalobci uvedli, že další zajištění není důvodné, neboť k transferům do Maďarska reálně nedochází z důvodu přeplněnosti tamních azylových zařízení a s tím souvisejících nedostatků v azylovém řízení. Citovali při tom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.

Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy a rozhodnutí náležitě odůvodnila. Navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

K první žalobní námitce žalovaná konstatovala, že existenci vážného nebezpečí útěku v napadeném rozhodnutí odůvodnila. Zdůraznila, že s přihlédnutím ke své dosavadní praxi a ustálené judikatuře vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku dospěla k závěru, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický. Žalovaná odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 - 88, kterým Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru evropské unie předběžnou otázku, zda nevymezení objektivních kritérií pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince má za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 Dublinského nařízení. Žalovaná zmínila též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015 - 48, jímž byla zamítnuta kasační stížnost mimo jiné i v bodě týkajícím se posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení včetně namítané absence „vážného nebezpečí útěku“ v příslušné legislativě. Ke shodným závěrům dospěly i některé krajské soudy například Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015 - 32 nebo Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 32 A 1/2015 - 37. Dosavadní praxe žalované v případech zajišťování cizinců za účelem jejich předání dle čl. 28 Dublinského nařízení byla předvídatelná, nevykazuje prvky svévole, má oporu v zákoně vyloženém ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaná vyhodnotila, že u žalobkyně a) je přítomno vážné nebezpečí útěku, neboť již dříve nerespektovala daná pravidla, z Maďarska vycestovala před skončením řízení o její mezinárodní ochraně a navíc bylo z jejího podání vysvětlení zřejmé, že v České republice zůstat nehodlá a chce odcestovat dále do Německa.

Žalovaná dále konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí zabývala i otázkou, zda lze v případě žalobkyně využít jiné mírnější opatření. Žalovaná setrvala na stanovisku, že uplatnění zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by v případě žalobkyně bylo nedostačující. Pokud jde o otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců, žalovaná opět odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že vzhledem ke všem skutkovým okolnostem neměla jinou možnost, než umístit děti společně s jejich matkou v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová.

Uvedla, že toto zařízení je pro umístění rodin s dětmi jako jediné preferováno a upravováno tak, aby bylo zajištěno co možná nejlepší prostředí právě pro rodiny s dětmi.

K námitce nemožnosti realizovat transfer do Maďarska v rámci Dublinského nařízení žalovaná sdělila, že jedná v duchu společné azylové politiky Evropské unie a že dne 10. 11. 2015 došlo k přemístění skupiny 40 žadatelů o azyl do Maďarska. Transfer proběhl leteckou cestou a předem nebyl medializován. Žalované je známo, že další transfer se připravuje. Z toho je dle žalované zřejmé, že provedení transferu za současné situace je více než pravděpodobné. Maďarské orgány přijaly svou odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatelů v souladu s Dublinským nařízením.

Krajský soud napadené rozhodnutí o zajištění cizince přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Klíčovým žalobním bodem byla námitka nezákonného zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení za účelem předání žalobců do Maďarska za situace, kdy ve vnitrostátním právu nejsou stanovena objektivní kritéria, na základě kterých by se měla posoudit otázka existence vážného nebezpečí útěku. Zdejší soud nevidí důvod odchýlit se od převažujícího názoru krajských správních soudů na danou právní otázku.

V čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je uvedeno, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak uvedeno, že pro účely tohoto nařízení se rozumí „*nebezpečím útěku*“ *existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.*

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

Soud konstatuje, že z čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že nutnou podmínkou (podmínkou *sine qua non*) pro možnost zajištění cizince dle tohoto ustanovení je existence vážného nebezpečí útěku. Pokud toto vážné nebezpečí útěku cizince neexistuje, nelze přikročit k zajištění cizince dle uvedeného ustanovení Dublinského nařízení. Pojem „nebezpečí útěku“ je v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení použit jako legislativní

zkratka, jejíž obsah je vysvětlen v ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Při výkladu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je tedy nutno „nebezpečí útěku“ chápat ve smyslu čl. 2 písm. n) citovaného nařízení tak, že jde o důvody, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že cizinec může uprchnout. Podstatné však je, že tyto důvody nemohou být jakékoliv, ale čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení jednoznačně stanoví, že se musí jednat o důvody, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy.

Druh právních předpisů, na které odkazuje čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, je možno dovodit z komparace různých znění předmětného nařízení. V angličtině je uvedeno: „... reasons in an individual case, which are based on objective criteria defined by law...“ Ve francouzském znění je uvedeno: „... l'existence de raisons, fondées sur des critères objectifs définis par la loi ...“, kdy termín „la loi“ platí podle právního chápání ve Francii pouze pro zákony vydávané parlamentem. V německém znění je uvedeno: „... die auf objektiven gesetzlich festgelegten Kriterien beruhen und zu der Annahme Anlass eben ...“, kde pojem „gesetzlich festgelegten“ lze chápat jako „stanovené prostřednictvím zákona“. Z uvedených různých znění čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení dle soudu jednoznačně vyplývá, že objektivní kritéria, pro která lze dovodit existenci vážného nebezpečí útěku cizince, musí být stanovena vnitrostátním právem ve formě zákona. K obdobnému závěru dospěl i německý Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. V ZB 31/14, a následně i rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. Ro 2014/21/0075-5.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Nařízení má bezprostřední právní důsledky. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. V daném případě však Dublinské nařízení vyžaduje zákonem stanovená kritéria pro konkretizaci předpokladu „nebezpečí útěku“. Podle unijního práva představuje v tomto bodě Dublinské nařízení výjimku ze zákazu zpřesňování obsahu nařízení vnitrostátním právem; samotné nařízení zde totiž ukládá členským státům, aby upravily ve vnitrostátní legislativě zákonem objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku.

Z výše uvedeného dle soudu tedy jednoznačně vyplývá, že podmínkou možnosti aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je existence v národní legislativě zákonem stanovených objektivních kritérií, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout. Ke stejnému závěru, dospěl i německý Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. V ZB 31/14, a rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2015, č. j. Ro 2014/21/0075-5. Na tomto místě soud podotýká, že právní normy unijního práva je nutno vykládat autonomně, tedy jednotně a nezávisle na vnitrostátním právem.

Pro přehlednost soud uvádí, že nahlédnutím do vnitrostátních právních úprav vybraných členských států Evropské unie (např. Francie, Belgie, Itálie, Maďarsko či Bulharsko) lze konstatovat, že takovými objektivními kritérii zakotvenými v zákonech jsou např. skutečnost, že cizinec nemá žádné dokumenty, či má pouze neplatné dokumenty, podává falešné informace o své identitě, vypršela platnost jeho víza či povolení k pobytu, cizinec odmítá komunikaci, cizinec není schopen uvést místo pobytu na území daného státu, kde by mohl být zastižen, cizinec nesouhlasí s dobrovolným vycestováním, existence předchozí kriminální činnosti cizince na území daného státu, existence restu zákazu pobytu. Na Slovensku, jehož právní úprava je svým charakterem právní úpravě v České republice (i vzhledem k historickému vývoji) nejblíží, je pojem „riziko útěku“ definován v § 88 odst. 2 zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov. V tomto ustanovení je uvedeno, že *„rizikom útěku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.“*

S ohledem na výše uvedené závěry se dále soud zabýval otázkou, zda v české právní úpravě jsou zakotvena objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku. Soud dospěl k závěru, že jediným ustanovením, které se vztahuje k rozhodnutí o zajištění cizince dle Dublinského nařízení je ve vnitrostátní právní úpravě již výše citované § 129 zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení však dle soudu žádná taková objektivní kritéria zakotvena nejsou.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v důsledku neexistence zákonem stanovených objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince je úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelná.

Ve skutečnosti, že žalovaná omezila osobní svobodu žalobkyně a) zajištěním na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné, spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Pro úplnost soud poznamenává, že předchozí unijní úprava kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Rady ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 – tzv. Dublin II) neobsahovala žádné komunitární předpisy o přípustnosti zajištění cizince k zajištění jeho předání do členského státu příslušného pro azylové řízení. Rozhodování o zajištění bylo prováděno čistě na základě vnitrostátních zákonů členských států. Právní stav se ovšem s účinností Dublinského nařízení zásadně změnil tím, že nyní samotné komunitární právo obsahuje předpisy pro zajištění cizinců za účelem předání. Zajištění cizince za účelem jeho předání do členského státu, který je příslušný rozhodnout o jeho žádosti o azyl, je tak nadále možné pouze dle čl. 28 Dublinského nařízení a již ne na základě vnitrostátní úpravy jednotlivých členských států. V České republice, stejně jako v Německu či Rakousku se zákonodárce patrně plně spolehl na „samovykonatelnost“ Dublinského nařízení a nikterak nezareagoval na skutečnost, že mu toto nařízení uložilo zakotvit ve vnitrostátní úpravě objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Důsledkem tohoto opomenutí zákonodárce je skutečnost,

jak bylo již výše uvedeno, že je čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelný.

Soudu je samozřejmě známo, že Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, č. j. 42 A 12/2015-78, v němž zmíněný krajský soud poprvé dospěl k shora prezentovaným závěrům, položil předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru. Za normálních okolností by tato skutečnost byla důvodem pro přerušení řízení o žalobě vedeného krajským soudem, nicméně v řízení o žalobě žalobců ve věci zajištění je na místě přiklonit se k výkladu pro žalobce příznivějšímu, který nezasáhne do jejich základního práva na svobodu ve smyslu čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Z důvodů shora uvedených soud napadené rozhodnutí žalované v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

S ohledem na závěr o nemožnosti aplikovat v době vydání napadeného rozhodnutí čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, se zdejší soud již dalšími žalobními námitkami nezabýval, neboť jejich posouzení má za daného stavu za bezpředmětné.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobcům žádné doložitelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. listopadu 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně